

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola IX

~Dvanáct mil západně od doutnajících ruin opatství Gardiens, osamělá postava Rozvážně kráčet v posledních záři ranního měsíčního svitu. Shrbený a až po rukojet' obtížený včerejšími nekalými a Bohem seslanými dary z opatské kuchyně nesl bratr Mikuláš přeplněné mnišské roucho, přehozené přes rameno a naplněné zásobami.

Nicholas se s námahou vyšplhal na vrchol kamenitého hřebene a opřel se o kolena, dech se mu v chladném nočním vzduchu zrychloval a mlžil. Tam, v dálce, za širokou rozlohou starobylého, dávno vyschlého koryta řeky, stál otvor jeskyně, kterou objevil před mnoha lety - nazýval ji Horská ústa. Sešel z hřebene bokem, přešel rozlehlé kamenné údolí a vstoupil do obrovské černé díry.

Z hlubin jeskyně se ozval dunivý hlas: „Mnichu?“ Tmou unikl chlapecký srdečný smích. „Věděl jsem, že přijdeš! Věděl jsem!“

odpověděl Mikuláš a šel hlouběji do tmy. „Lazare, to jsem já -“

A než se mnich mohl představit, Lazarus projel kamenným rohem a prudce do něj narazil. Mnich i panoš se zřítily na zem. Zásoby

rozptýlené, když se po podlaze jeskyně kymácelo kolo sýra.

„Panebože! Lazare,“ zafuněl Nicholas, „vydělil jsi toho – ach ne!“ Mnich se šplhal po podlaze a tápal tmou, zatímco se prohrabával provizorním pytlem. Uvnitř našel lahvičku s krví stále neporušenou a zapečetěnou. Zhluboka si povzdechl s úlevou. „Díky Bohu,“ zamumlal, políbil lahvičku a jemně ji vrátil mezi věci.

„Pane mnichu? Odpustte mi, pane mnichu.“ Lazarus vstal, přinesl sýrový kruh a zeptal se: „Kde je mnich Odino?“

„Za chvíli – pomoz mi shromáždit zásoby. Hledej je.“

Lazarus zasunul sýr do pytle, opatrně s lahví uvnitř, a z látky se linul závan příjemné vůně. „Seberu je, mnichu,“ odpověděl Lazarus změnil tón hlasu, teď zdánlivě vybledlý a těžký.

Nicholas nahlas přemýšlel: „Pokud si dobře vzpomínám, stojí na druhé straně této hory háj stromů.“ Mnich prudce vstal a zdánlivě zamyšleně si pohladil bradu.

„Nejdřív oheň – potřebujeme oheň.“ Nicholas kráčel ke vchodu do jeskyně. Lazar byl jako socha a ostražitě zíral na pytel – jako by se mohlo stát něco hrozného. s tím.

„Lazare, pojď se mnou.“

„Ano, mnichu.“ Lazarus odtrhl zrak a následoval Nicholase z Horských úst podél jejich mělčí, měsíčně zalité stěny.

„I kosti mi zmrzly – na tak skromné oblečení, jako je to naše, je tahle lesní mlha neúprosná.“ Nicholas si rychle zamnul ruce, otočil se a dodal: „Přinesl jsem malou olejovou lampu s olejem, trochu knotu z lana a také křesadlo s křesadly. Teď si...“ sbírat suché dřevo a zahnat tenhle vytrvalý vlhký chlad?“

„Ano, mnichu.“

Konečně, hluboko v jeskyni, seděli Lazarus a Nicholas na dvou nízkých balvanech a mezi nimi praskal oheň. Jeho oranžová záře zaháněla chlad a zároveň odhalovala nesmírně nepravidelné podzemní rozměry jeskyně. „Konečně oheň,“ Nicholas uctíval šplhající plameny a hřál si ruce. Pohlédl na hromadu palivo vedle sebe a promyšleně vybral několik větviček, které měl přidat do ohně.

Lazarus nahlédl skrz oheň a prohlížel si Nicholasovy precizně vyrobené boty sahající až po lýtka.

„Kde máš sandály, mnichu?“

Nicholas se zasmál. „Pryč. Líbí se ti moje boty?“ Nicholas si s nimi otáčel proti světlu ohně.

„Ano,“ odpověděl Lazar.

Udělal jsem je sám. Vsadím se, že jsi nevěděl, že jsem kdysi byl švec – že ne ?“

„Neudělal jsem to, mnichu.“

„Říkejte mi prosím jen Mikuláši, Lazare.“

Chlapec přikývl. „Umíš vyrábět boty – Nicholasi?“

„Vskutku – a dokonce ty nejlepší. Tohle je poslední pár, který jsem kdy udělal, než jsem přišel do opatství.“ Nicholas si prohlédl boty. „Chtěl bys slyšet o mých starých ševcovských časech?“

„To ano,“ odpověděl Lazarus a pohlédl na své špinavé palčáky.

„Pak bych ti to měl říct.“ Nicholas se pohnul na balvanu a naklonil se k plamenům s rukama v kolenou. „Když jsem byl mnohem mladší, žil jsem se svým otcem a starším bratrem v Ephraimu – malebné vesničce na jižním okraji Burgundska. Můj otec...“ byl vesnický švec – učil se od mého dědečka. Všichni jsme pracovali v dílně, šili a opravovali boty. Otec doufal, že v tom s bratrem budeme moci pokračovat. obchod.“

„Ale k věci došlo, můj otec onemocněl a už nemohl dohlížet na dílnu. Takže se spoléhal na nás, že ji udržíme v chodu. Bylo to hrozné – skoro všechna práce spadla na mě.“

Lazar se zeptal: „Tvůj bratr je nechtěl vyrobit?“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Ale to udělal – celým srdcem chtěl jít v otcových šlépějích. A dychtil se učit. Přesto Bůh nikdy nechtěl, aby se stal ševcem – pokus za pokusem to nikdy nedokázal správně zvládnout. A téměř vždycky jsem ho musel následovat a předělávat boty, které se pokoušel opravit. To trvalo velmi dlouho; a většinu dní jsem pracoval dlouho do noci.“

„Řekl jsi to otcí?“ zeptal se Lazar.

„Ne.“ Nicholas si odkašlal. „Otec umíral, s bratrem jsme se rvali jako vlci a obchod krachoval. V jeho zhoršeném stavu jsem se nedokázal přinutit ho obtěžovat.“

Lazarus zahlédl slzy, které se nad Nicholasovým nuceným úsměvem draly do očí. „Často jsem přemýšlel, proč jsem udělal to, co jsem udělal. Víte, jako každé ráno jsem šel do obchodu, ale na své poslední cestě jsem místo dveří prošel kolem obchodu a prostě jsem pokračoval dál – pryč od obchodu – ven z vesnice – a nakonec i z Burgundska.“

Nicholas se podíval dolů. „Všechno jsem nechal za sebou, kromě těchto bot.“

„Nějakou dobu jsem se stěhoval a pracoval jsem pro několik ševců, abych si vydělal na živobytí. Přesto se nedlouho poté Pán ve snu dotkl mého srdce; pohnul mou duší. Zavolal...“

na mě a vedl mé nohy do opatství Abbaye des Gardiens – abych hledala osamělý život v Jeho službě. A zvláštním způsobem jsem cítila větší svobodu uvnitř zdí opatství než kdykoli mimo ně.“ Nicholas zavrtěl hlavou a na tváři se mu objevil zvláštní úsměv. "Zvláštní."

„A co tvoje rodina?“ zeptal se Lazar.

„No, krátce po příjezdu jsem napsal bratrovi. Nečekal jsem, že mi odpoví, a přesto odpověděl; řekl mi, že náš otec zemřel krátce po mém odjezdu. Později jsem se také dozvěděl, že můj bratr prodal obchod kvůli dluhům a – no, požádal mě, abych mu už nikdy nepsal.“ Viní mě ze smrti našeho otce – ze všeho.“

Nicholas se naklonil a přiložil do ohně. „Odino mi všechno řekl, Lazare. Víím, proč nosíš kápi.“ Lazarova hlava se okamžitě prudce zaklonila; a za bezvládnými očními otvory v kápi, třpytícími se v dokonalém úhlu světla ohně, Nicholas zahlédl pár hlubokých, pátravých modrých očí, které se mu dívaly přímo do vlastních.

„Neboj se o mě, Lazare. Stejně jako u Odina a u tvého otce je tvé tajemství u mě v bezpečí.“ Lazar se beze slova otočil zpět k plamenům.

„Můžeš se mnou mluvit otevřeně, Lazare. Považuj mě spíš za přítele než za mnicha.“ Nicholas strčil do ohně větev a opřel se o balvan.

„Tvůj otec i Odino mi řekli, že jsi byl krátce před mým příjezdem opuštěn u bran opatství Gardiens. A že jsi trpěl vzdušnou nemocí, která vyžadovala, abys nikdy neopustil katakomby. Nic z toho nebyla pravda, že ne?“

Konečně se Lazar přiznal. „Ne. Ale otec mi zakázal mluvit pravdu. Řekl, že Ostatní mniši by mě mohli zabít, kdybych jim o sobě řekl pravdu.“

„Vaše nemoc nikdy nebyla z čerstvého vzduchu, jak tvrdil – tajně ze slunečního světla – máte vážnou nemoc ze slunce, že?“

"Ano."

„A lékař, kterého si Ivan povolal do opatství Gardiens, aby zaznamenal vaši nemoc...“ „Opat?“

„Nikdy jsem nebyl u lékaře. Možná otec zařídil, aby se někdo dostavil –“

„Teď už chápu. Lazare, tvůj otec mluvil pravdu – jistě by tě zabili.“

Když se na to teď dívám zpětně, vidím to jasně. Tvůj otec tě hluboce miloval, Lazare.“

„Ano, udělal to; jako že ho miluji.“

„Kam tě tvůj otec schovával od tvého narození?“

„Našel mě v katedrále a ukryl mě v katakombách – v Bastonské kryptě.“

„V samotném opatství?! Jak mohl zabránit tomu, aby tě někdo odhalil?“

„Trval na tom, abych mlčel – a abych zamkl dveře krypty. A tak jsem to udělal.“

„Řekl, co?! Ty jsi uměl mluvit od narození?“

„Ne. Otec mě to naučil rychle.“

„A možná ses to rychle naučil. Řekni mi, jak dlouho ses schovával v kryptě?“

„Možná rok. Pak mi otec ušil masku a roucho a předstíral, že mě objevil opuštěnou před severní branou opatství – a já předstírala, že jsem nemocná.“ Nicholas přiložil do ohně a znovu si hladil bradu, přemýšlel o všem, co mu Lazar řekl.

„Nevypadáš jako ostatní – ehm, tedy chci říct – podle tvého sebraného vzhledu připomínáš spíš obyčejného chlapce než zvíře. Smím-li se zeptat, kolik ti je let, Lazare? Je ti opravdu třináct let?“

„Zestárl jsem jen o sedm let.“

Nicholas zavrtěl hlavou a v koutku úst se mu mihl náznak úsměvu.

„Ohromující. Možná, že rozdíl mezi zmíněným a skutečným věkem měl také skrýt vaši neobvyklou velikost. Jak chytrý byl váš otec. Teď vím, že vaše záda nejsou ve skutečnosti tak shrbená, jak by jinak naznačovala tvrzení v opatství.“

„Jsou to zastrčená a skrytá křídla, že?“

Lazarus prudce vstal. „Nechci dál mluvit, Nicholasi.“

Nicholas ho uklidnil: „Odpusť mi. Ne, sedni! O tvém stavu už nebudu mluvit. Sedni si, jestli chceš, synu.“ Lazar se posadil.

„Musím říct, že tě už dlouho obdivuji, Lazare. Nikdy jsi nebyl jako ostatní panoši – zpochybňoval jsi svou víru a povinnosti, jak to většina z nich tak často dělala – a hádal ses o nedůležitých věcech. Vždycky jsi byl klidný, znal jsi své povinnosti a zvažoval jsi svá slova, než je proneseš.“

Lazar otočil hlavu k pytlí se zásobami rozvalenému na podlaze jeskyně. „Mnich Odino říkal, že si pro mě přijde, a ty jsi přišel místo něj. Proč jsi přinesl jeho krev v baňce?“

„Jak jsi to věděl/a?“

„Cítím ho – je to opravdu Odino. Proč prolil tu krev? Proč ji teď máš?“

Nicholas se nervózně zavrtěl, jeho oči těkaly sem a tam s pytlíkem na Lazara. Zhluboka se nadechl a narovnal se na skále. „Musím ti něco říct, Lazare.“

„Je bratr Odino mrtvý?“ zeptal se Lazarus.

„Ano, je, Lazare.“

Lazar se zarazil. „Ale jak?“

„Ten kapitán – ten samý muž, co zabil tvého otce.“

„Proč je zabil?“

„Protože tě Ivan a Odino ochránili.“

Nad jeskyní se rozhostilo ticho, oba upřeně zírali do plamenů. Lazar promluvil: „Pak já...“
měl by také zabít tohoto kapitána.“

„Ne, Lazare. Nezabiješ.“

„Oko za oko!“ odplivl si Lazar.

„To snad nemyslíš vážně, že ne?“

Lazar svěsil ramena. „Ne, přesto to cítím.“

„Cítím to samé – Odino pro mě byl jako otec. A proto jsem teď tady. Musíš udělat něco velmi důležitého.“

„Co dělat?“

Nicholas vstal, přešel k pytli a prohrabal se v něm. „Umíš číst mapu?“

„Ano. Naučil mě to můj otec.“

„Mapy katakomb?“

„Viděl jsem ty mapy ve skriptoriu. Pořád si je pamatuji.“

Nicholas vytáhl z pytle složený pergamen.

„A jaké konkrétní mapy si pamatujete, že jste viděl?“

„Všichni.“

„Ne, kolik jich ti jich otec přivezl, abys je viděl?“

„Jednou jsem požádal otce o novou mapu a on řekl, že mi už ukázal všechny mapy ze skriptoria.“

Nicholas stál a škrábal se na hlavě. „Všechny? Ve skriptoriu musí být stovky map . Všechny ,
proboha.“ Nicholas se zadíval na podlahu jeskyně, znovu si pohladil bradu a zeptal se: „Řekni mi,
Lazare, vzpomínáš si z těch mnoha opatských map na zemi jménem Itálie?“

Lazarus ukázal na jihovýchod. „Je to tamhle – tím směrem – přes Leónský záliv a
Tyrhénské moře; východně od ostrova Sardinie. Itálie má tvar vaší boty.“

většinou obklopen moři a hory se táhnou jeho středem směrem dolů. Umbrie Provence se nachází také v jeho
středu. Klášter Canello se nachází tam, severně od jeho středu.“

Mikuláš zvedl obočí, naprosto ohromený. Pak dále zkoušel Lazarovy

prokázal schopnosti v lstivé snaze dezorientovat a možná zpochybnit jeho vlastní geografické vzpomínky; „A co Skotské království?“

Lazarus ukázal opačným severozápadním směrem. „Je to tudy – přes krátký úsek vody; a severně od anglických území.“

„A kde je můj domov, Lazare?“

„Vesnice Efraim leží na jihu Burgundska,“ ukázal Lazarus kousek na východ.

„Je to takhle.“

„A co Murat?“

„Tudy.“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Naprosto úžasné.“ Přikývl. „Pán vám požehnal úžasným darem.“

„Proč se mě ptáš na taková místa?“ zeptal se ho Lazar.

Nicholas se zhluboka nadechl, vrátil se ke svému balvanu a podal Lazarovi složený pergamen. Lazar ho otevřel a prohlédl si ho. Na stránce byla ilustrace Francie, Itálie a okolních zemí a moří. „Vzpomínám si na tuhle mapu.“

„Předpokládám, že ano, vždyť to pochází ze stejného skriptoria opatství. Poslouchej mě, Lazare.“

Přišel jsem nejen proto, abych vám přinesl zásoby, ale také abych splnil poslední žádost bratra Odina.

Přeje si, abyste jel do Itálie – do kláštera del Cancellu v Umbrii – a vy jste od té doby prokázal, že znáte jeho místo pobytu... Tam máte zavolat mnicha Salvitina, staršího mnicha, který je velmi vzdělaný v detailech týkajících se Gatesone.“

Lazar si vzpomněl na rozhovor s Ivanem – na dopis a na laskavost, kterou mu dluží.

„Máš mu říct—“

„Jet do Itálie?!“ přerušil ho Lazarus.

„Dovol mi mluvit, Lazare. Máš mu říct, že Vstupní kámen v opatství Gardiens byl otevřen. Řekni mu, že jsi synem mnicha Ivana Gogua – od Vstupního kamene. Podle toho tě pozná. Také jsem přinesl lahvičku s krví. Máš mu ji dát.“

Salvitinovi a řekni mu – je to krev bratra Odina. Pak bude vědět, co s ní dělat.“

„Ne. Ne, nemůžu,“ vyhrkl Lazarus a zavrtěl hlavou.

Nicholas pokračoval: „Máš přivést bratra Salvitina, říct mu tyto věci a přivést ho zpět do opatství. Bratr Odino řekl, že je nejstarším a nejdůležitějším bratrem v...“

Člen Dolní rady a možná jediný žijící mnich v opatství Gardiens a kláštere Cancellu, který má znalosti, jak projít přeloženými nápisy s Vratným kamenem – a správně jej znovu zavřít.

Může vám také pomoci s dalším osobním

záležitostí ohledně přání tvého zesnulého otce, jakmile mu dáš tu lahev. Musíš si dávat pozor, abys ji cestou nerozbil. Tvůj otec by na tebe byl hrdý.“

Lazar prudce vstal, hodil mapu na podlahu jeskyně, odstoupil od ohně a otočil se zpět k Nicholasovi. „Je to příliš daleko. Otec řekl, že slunce – proč nemůžeš jít pro toho mnicha a přinést mu tu baňku, když tyhle věci znáš?“

„Nemůžu. Čeká na mě jedna dáma.“

„Dáma?“

„Čeká dokonce i moje budoucí manželka Marta. A teď pojd'. Posad se, Lazare. Prosím. Povím ti o mé nejdražší Martě.“

„Ale ty jsi – nemáš snad slib celibátu a zdrženlivosti, který musíš dodržovat?“ Lazar se vrátil k ohni a posadil se.

Nicholas odmítl Lazarovu otázku. „Bydlí v Muratu – vdova po zesnulém vesnickém ševci, ať klidně odpočívá v pokoji. Chtěl bys o ní slyšet?“

„To udělám.“ Lazarus si povzdechl.

„S Martou jsem se setkal při té nejpodivnější nehodě.“ Nicholas se pokusil o zasmání, než pokračoval.

„No, ne tak úplně. Vždycky mě to táhlo do místních ševcovských obchodů, když mě opat Vonig posílal do nového vesnického kostela – víte, ten neochvějný ševce ve mně.“

„Asi před rokem mě opat poslal do Muratu, abych pomohl dohlédnout na opravy místního kostela. Zcela očekávaně se ve mně probudil zvědavý švec a já jsem se vydal do místního ševcovského obchodu. Bohužel, sotva jsem otevřel dveře, udeřila mě do obličeje odhozená bota.“ Podpatek té boty byl to poslední, co si pamatuji – dokud jsem se neprobudil.“

„Když jsem taky přišel, naskytl se mi ten nejkrásnější pohled.“ Zasmál se a pohladil si bradu. „Došel jsem k závěru, že jsem mrtvý, když se nade mnou tyčila tvář anděla – byla to moje drahá Marta, která mi utírala oteklý nos vlhkým hadříkem. Zatímco jsme mluvili, ošetřovala mi obličej.“

„Později jsem zjistila, že měla v úmyslu hodit botu na dveře, ale můj obličej jí v tom překážel. Poté, co jí zemřel manžel, se snažila udržet obchod v chodu. Informovala své zákazníky, že v noci přišla poslat jiného muže, aby jim šil boty, i když ve skutečnosti na nich pracovala sama. Přesto se ve vesnických modlitebních sborech šířila zvěst a několik dam tajně vyhlíželo, až se tento muž objeví. Dozvěděla jsem se, že krátce předtím, než jsem dorazila do jejího obchodu, několik žen obchod opustilo a obvinilo ji, že je skutečnou ševkyní, a řeklo jí, že všem jejím zákazníkům oznámí, že jim šijí boty žena.“

„Následujícího dne manželky nechaly své manžely přinést boty, které potřebovaly opravit. Pak na ni bedlivě dohlížely. Ženy umí být takové – i zlomyslné, pokud se jim to nelíbí.“

Každopádně ji zachránil švec ve mně. Řekl jsem jí, ať otevře dveře dokořán, a já se pustil do práce, zatímco ona vyšla ven. Dělal jsem spoustu hluku – bil jsem, bouchal a podobně.“

Nicholas se zasmál. „Měl jsi vidět jejich obličej. Dílna byla plná zvědavých žen s otevřenými ústy. Předstíral jsem, že si jich nevšímám, zatímco jsem opravoval jednu botu za druhou – usoudil jsem, že jsem od té doby ztratil kontakt s řemeslem, přesto jsem se pohyboval jako jistý kůň, každá oprava byla perfektní. Jedna z nich byla tak troufalá, že se mě zeptala, jestli jsem vždycky pracoval na Martěných botách. ‚No samozřejmě, ženo,‘ řekl jsem. ‚Nebo jsi usoudila, že se boty opravily samy?‘ Neodvážila by se mnicha dál vyptávat.“ Znovu se zasmál. „Marta se jich zeptala, jestli nemají další boty pro jejího ‚ševcovského kněze‘. Ach, ten výraz v jejich tvářích, když odcházeli z obchodu. Otočil jsem se k nim zády, abych skryl svůj smích.“

„Nevydáš falešné svědectví, Mikuláši,“ přerušil ho Lazar.

Úsměv zmizel z Nicholasovy tváře. „No, nehodlal jsem nečinně stát, zatímco Martha bude padat.“ vlkům. Někdy musíme posoudit, kdy pravda zničí víc, než lež dokáže napravit. Ano, lhal jsem, Lazare. Musím se přiznat, že to byla ta nejsladší lež, jakou jsem kdy musel říct.“

„Jak to?“

„S Martou jsme se za poslední rok sblížily. Pomáhala jsem jí v obchodě. Slíbila mi ruku. Prodala obchod a souhlasila, že se se mnou vrátí do mé bývalé vesnice v Burgundsku. Konečně se vrátím domů. Doufám, že se mi podaří to s bratrem napravit a navrhnout nám třem otevření ševcovského obchodu – možná koupíme starý obchod mého otce, pokud to půjde.“

„Pak jsi tím porušil své kněžské sliby, že?“

„Ne, Lazare. Napravím, co jsem zlomil, tím, že se nejdřív stanu knězem. Pán nikdy nechtěl, abych zůstal mnichem. Teď to vidím. Řekl mi, abych se přestal skrývat – abych opustil zdi opatství – abych šel domů a napravit své minulé křivdy.“

„Nerozumím,“ odpověděl Lazar.

„Pán často jedná zvláštním způsobem, Lazare. Ani já jsem Jeho povolání nechápal.“ dokud mě Marta neudeřila tou botou. A On mi od té doby otevřel oči a ukázal mi mé pravé povolání.“ Nicholas sklonil hlavu. „Kéž by můj otec ještě žil a přivítal můj návrat.“ Miloval by Martu.“

„Možná věříš, že tě Pán vede jen proto, že miluješ Martu – a že si to tak silně přeješ, že možná věříš, že tě místo toho vede Boží vůle? Proč by tě Pán mohl odvést pryč, abys byl mnichem, jen aby tě pak zase dovedl domů?“

„Možná abych našel sám sebe, Lazare. Často jsem o tom přemýšlel, a přesto jsem ho slyšel ke mně mluvit – v srdci vím, že mě vede.“

„A řekl ti také, abys lhal ženám v Muratu, mnichu?“

Nicholas se zamračil. „Ne.“ V rostoucí frustraci změnil postoj. „Řekni mi, Lazare – máš pocit, že se snažíš poslouchat Boží vůli?“

„Ano.“

„A poslouchal jsi Jeho vůli, když jsi lhal opatství a předstíral, že trpíš vzdušnou nemocí?“

„Udělal jsem, jak mi bylo řečeno.“ Lazarus sklonil hlavu.

„Hluboce jsem si vážil tvého otce, Lazare. Nezpochybňuji jeho úsudek, pokud jde o tebe, ale musím se zeptat: Proč soudíš, že o tobě všem lhal?“

„Aby mě ochránil před nepřízní osudu. Je to můj otec.“

„Stejně jako jsem lhal, abych Martě neublížil.“

„Přesto by Martu nezabili, kdyby se o ní dozvěděli pravdu.“

„Není lež vůbec lež? Za těchto okolností jsem udělal to, co jsem považoval za správné, a čin, ať se zdál jakkoli špatný, byl pro vyšší dobro. Pořád jsi – máš se ještě hodně co učit, Lazare.“

„Možná,“ odpověděl Lazar stroze. Zíral do tančících plamenů a vzpomínal na svou nedávnou konverzaci s vězněm, který přísahal na Pravdu a který se představil pouze jako: „chudák v Kristu.“ Uvažoval, že muž už vyznal veškerou svou pravdu a byl za to „spálen na kost“.

„Tak co je to za Gatestone, Lazare?“

„Nevíš?“

„Nikdy jsem nebyl mnichem nižší rady ani jsem nebyl zasvěcen do jejich rukopisů – byl jsem jen typickým mnichem, jako většina v opatství.“

„Je to brána, ale jiného druhu. O ní bychom neměli mluvit.“

„Myslíš do pekla?“

„Ano.“

„Slyšel jsem takové zvěsti, stejně jako mnoho jiných.“

Lazar se pohnul. Začal být znepokojen Mikulášovými neustálými otázkami. Jakožto dlouholetí členové nižší rady, starší bratři, by mu Ivan i Odino důrazně zakázali nezávazné diskuse o takových záležitostech, které byly přísně vyhrazeny pouze pro soukromá šeptání starších bratří. V zdánlivě neúnavném kladení otázek Lazarovo podezření vůči mnichovi rostlo.

Nicholas pokračoval: „A co ještě k tomu: Říká se, že straší ženský přízrak.“
pozemek opatství – vkrádá se do snů. Pochází to z tohoto – z Gatestone?“

„Ona je, no... ehm... Nicholasi, nesmíš vojákům říct, že se schovávám v Mountain Mouth, že? Vy?“

„Nemusíš se bát, Lazare. Nemám v úmyslu se vracet do opatství – je kompletně zničeno požárem a zřícením.“

Lazar se vmísil do řeči: „Musíte někomu říct, aby šel pro mnicha Salvitina – aby zavřel Vrátný! Není v opatství nikdo?“

Nicholas zavrtěl hlavou. „Už nikdy nevkročím ani nohu do spálených zdí opatství. Vzhledem k tomu, co vím teď, nemám nic společného s peklem, Pekelnou branou ani s legií nelítostných vojáků, před nimiž se mi sotva podařilo uniknout. Ne, raději půjdu k Muratovi pro Martu. A tohle zlé místo necháme daleko za sebou.“

„Jak si nemůžeš dělat starosti, když je Kámen brány otevřený?“

„Záleží mi na tom. To, že ano, je z velké části důvodem, proč jsem dal Odinovi slovo, že přijdu do jeskyně a doručím ti zásoby. A jako muž slova jsem je nesl.“

splnil jeho přání a řekl vám všechno, co chtěl, abyste věděli – no, skoro všechno. Je toho víc. Mnich Odino mě donutil přísahat, že tě požádám o slovo.

že přivedete bratra Salvitina zpět k otevřené bráně opatství, aby se ji mohl pokusit znovu zapečetit.“

„Slovo?“ Lazarus sesedl z balvanu a vstal. „Na to nemůžu dát slovo!“

Nemůžu to udělat!

„Odino řekl, že doufá, že odpovíš tak, jako by odpověděl tvůj otec. To byla poslední slova, která mi zašeptal, Lazare – že budeš svým otcem a ještě víc.“

„To je moc.“

„Chápu,“ Nicholas sklonil hlavu a zíral do plamenů. Lazar stál jako zkamenělý.

„Rozumět čemu?“ zeptal se nakonec Lazarus.

„Ani já bych to nedokázal, kdyby mě o to Odino požádal – Martha i všichni ostatní.“

„To je vše? A Kámen brány zůstává otevřený?“ zeptal se Lazarus s pokrčením ramen.

„Udělal jsem všechno, co ode mě Odino očekával. Zbytek očekává od tebe. A jelikož sis vybral sám – bohužel, soudím, že Kámen brány jím zůstává.“

„Přesto víš, Nicholasi, že to nedokážu. Nedokážu jít ve světle. Nedokážu dojít do Itálie – je to příliš daleko. Mnich Odino se mě ptá, co nedokážu. To je příliš mnoho, mnichu!“

Nicholas zvedl hlavu a střetl se s Lazarem pohledem. „Nikdy neměl v úmyslu, abys šel pěšky do Itálie.“ V jeskyni se rozhostilo ticho.

Lazar konečně promluvil: „Nemohu udělat to, co bys mohl vytušit.“

„Zkoušel jsi to někdy?“ Lazar nic neřekl. Nicholas popadl z hromady paliva novou větvíčku a strčil její konec do srdce ohně, opatrně s ní otáčel, dokud se jasně nerozhořela. „Možná tě dokážu přesvědčit o opaku.“ Nicholas zvedl hořící pochodeň a vstal. „Pojď.“ Otočil se a zamířil hluboko do jeskyně, k úzkému otvoru v jeskyni. Lazar ho následoval.

„Víš, tuhle jeskyni jsem objevil krátce poté, co jsem dorazil do opatství.“

„Horská ústa,“ dodal Lazarus.

„Taky jsi to viděl - tu tvář ve skalách?“

„Udělal. Ale proč jsi, Nicholasi, cestoval tak daleko od opatství?“

„Přemýšlím; zvažuji věci. Hledám sám sebe, asi. Rád se procházím a žasnu nad věcmi.“

„A našel ses?“ zeptal se ho Lazarus. Nicholas v jeho výrazu zaslechl sarkasmus. slova.

„Místo toho jsem našel Horská ústa.“ zasmál se Nicholas. Vstoupili chodbou do jeskyně. Nicholas se hluboce sklonil a pokračoval vpřed s pochodní; Lazarus se vlekl za nimi a neustále si dával pozor na nízký kamenný strop mezi nimi.

„Kam jdeme?“

„Vpřed. Pojď.“

„Tolik jsem pochopil,“ zabručel Lazarus. Nicholas se zasmál. Oba dva se hemžili chodbou. Její stěny se nakonec zhroutily a odhalily rozlehlou jeskyni, jejíž vlhký vzduch byl prosycen štiplavým zápachem. S kruhem světla osvětlujícím podlahu kolem nich došli k jejímu nejstřednějšímu bodu. „Co je to za zápach?“ zeptal se Lazar. „Něco tady je.“ Lazar pátral ve tmě.

„Ano, tvoji učitelé. Naučí tě létat, Lazare.“ Nicholas se zastavil a otočil.

„Kdo? Jak?“

„Nejlepší způsob.“ Nicholas zapnul pochodeň vysoko a odhalil vysoký strop jeskyně zcela zaplněný vrápenci velkými. Lazarus stál s úžasem a prohlížel si horní jeskynní útvary, zatímco na něj shora zíralo deset tisíc lesklých černých očí.

„Krysy?“ zeptal se Lazarus. Ze stropu spadlo několik netopýřů a kroužilo po jeskyni.

„Podívejte!“ Lazar na ně ukázal, „letí!“

„Ano, jsou. Jsou to netopýři. A netopýři létají. Opouští jeskyni, když slunce zapadne. Najedí se a vrátí se před úsvitem. Teď odpočívají. Vždycky mě netopýři fascinovali.“

„Netopýři - jako ptáci,“ mumlal si Lazarus pro sebe, hypnotizovaný a zírající do stropu.

„Netopýři se liší od ptáků. Netopýři létají v noci, když ptáci odpočívají. A ve dne netopýři...“ odpočívají, když ptáci létají. S východem a západem slunce se střídají v ovládnutí nebes.“

Nicholas se zasmál. „To já jsem ho našel. Vzpomněl jsem si, jak mi Odino říkal, že chceš vidět ptáka, tak jsem mu ho přinesl.“ Nicholas zíral do stropu.

„Už to bylo mrtvé?“

„Ano, leží mezi kameny podél Abbey Road. Hodně jsem po té cestě chodil – našel jsem spoustu věcí.“

„Můžu dostat pochodeň?“ zeptal se Lazar. Nicholas se podíval dolů a uviděl Lazara s nataženou rukou.

„Můžu ti to podržet výš, Lazare.“ Nicholas to zvedl co nejvýš, aby lépe osvětlil strop.

„Můžu držet pochodeň?“ zeptal se znovu Lazarus. Nicholas sklopil zrak.

„Jestli si přeješ.“ Mikuláš mu podal hořící hůl. Lazar ji držel vysoko a procházel se po jeskyni a prohlížel si strop, zatímco Mikuláš zůstal na místě.

„A oni létají jen v noci?“ zavolal na něj Lazarus a jeho slova se rozléhala ozvěnou všude kolem.

jeskyně.

„Teprve potom,“ odpověděl Nicholas.

Po chvíli se Lazar a Mikuláš vrátili do vnější jeskyně a rozdělali oheň.

„Znovu se tě ptám, Lazare – kvůli Odinovi – ano?“

„Nejsem netopýr,“ odpověděl Lazarus.

„A Odino by to od netopýra nikdy nežádal,“ odpověděl Nicholas.

„Když řeknu, že to udělám – a pak to nemohu splnit?“

„Když jsem Odinovi řekl o Martě a o svých plánech opustit opatství, řekl mi toto: ‚Je lepší se zavázat a selhat, než selhat bez odhodlání.‘ Víte.“

Lazare, čest se zakládá na činech – ne jen na slovech. Žádal od tebe, abys mi nanejvýš dal slovo, že se o to pokusíš. Odpověz mi ještě jednou a už tě nebudu obtěžovat poslední žádostí bratra Odina.“

„Itálie je tak daleko – a slunce?“ Lazarus pohlédl na otvor jeskyně.

„Tvá odpověď, Lazare?“ Následovalo ticho.

Lazar odpověděl: „Já – ano.“ Z podlahy jeskyně, vedle své rukavice, Lazar zvedl mapu a prohlédl si ji. „Slibuji – jen to, že se pokusím přivést mnicha – jen to.“

Nicholas se usmál a poplácal chlapce po rameni. „A nic víc se od tebe nežádá, než „Tvůj čestný pokus. Ivan by na tebe byl hrdý.“ Lazar si povzdechl – teprve tehdy si Mikuláš uvědomil, že Lazar pod jeho maskou pláče.

„Co se děje?“ zeptal se Nicholas.

„To nic není, mnichu, já to udělám.“ Lazarus se vzpamatoval. „Přivedu mnicha Salvitina.“ aby nám mohl pomoci s Gatesone.“

„Dobře řečeno. Jsi tvůj otec a ještě víc.“ Chlapec si otřel oči o vnitřní stranu masky.

„Máš hlad? Je toho spousta.“

„Jsem,“ přiznal Lazar. Nicholas přešel k provizornímu pytli a vytáhl látkové role masa a chleba. Popadl měch na vodu a naservíroval Lazarovi na klín večeři, než se vrátil na své místo.

„Nebudeš jíst?“ zeptal se Lazarus a zíral na mnichovy prázdné ruce a klín.

„Tyto zásoby jsou tvoje – seženu snad měsíční kapesné pro svobodného chlapce, když budeš tlačit, aby to vydrželo.“ Lazar na něj zíral. „Tak jdi! Jez!“ Chlapec se pustil do jídla.

Lazar večeřel, zatímco ho Mikuláš bavil dalším rozhovorem – a čas plynul. Nakonec Lazar zapil jídlo a připevnil korek zpět na měch s vodou. Mikuláš ho odnesl zpět do pytle.

„Jezte střídmě – a pijte k jídlu hodně vody – naplní to žaludek,“ řekl Nicholas. nařídil a volal přes rameno.

Lazar ho následoval. „Udělám to.“

„Nuže, Lazare, teď se vydávám k Muratovi. Chvilí zůstaneš v bezpečí v Horských ústech – nikdo necestuje do těchto odlehlých končin. Máš měsíc na to, abys se na cestu připravil. Cvič se používat křídla, která ti dal Pán. Nauč se je používat od netopýrů nahoře.“

„Nechceš tu zůstat přes noc?“ zeptal se ho Lazarus. „Mohl bys spát a být svěží—“

„Ne, Lazare – musím jít. Moje Marta na mě čeká. Jsem si jistý, že se ti to podaří.“

Lazar sklonil hlavu a ramena.

Naposledy se objali a Lazar zíral z jeskyně, jak Mikuláš mizí za hřebenem. Vrátil se k ohni a přihodil pár dalších větví suchého dřeva. Posadil se a zahřívával se, zatímco přemýšlel o netopýrech a závazku – slavnostnímu slibu, který dal, že přivede mnicha. S očima upřenýma na plameny konečně Lazar našel Ivanův dřevěný modlitební kříž, který mu teď visel na krku. Vytáhl ho a protáčet si ho mezi prsty, podobně jako to vždycky dělal jeho otec.

V plamenech zahlédl černého brouka, jak se plazí z praskliny v kouřící suché větvi; brouk opatrně kroužil mezi tančícími plameny, zatímco se spouštěl po hořící větvi. Lazarův pohled sledoval brouka, jak skáče na chladnou podlahu.

jeskyni a vyškrábal se do bezpečnější vzdálenosti. Zastavil se, roztáhl křídla a letěl k ústí jeskyně. S prohřátým trupem, unavenými končetinami a spokojeným žaludkem začal dřímát tam, kde seděl. Hlava se mu kývala a škubala, opakovaně usínal a s trhnutím se budil. Nakonec opustil teplou záři ohně a našel úzký zákout ve zdi, kde podlehl poslednímu spolehlivému a známému prostoru, který mu zbýval - ten neustále se měnící svět snů.

~*~

Po většinu následujícího dne Lazarus prozkoumával svůj nový domov - černé katakomby klikatých chodeb, nerovných povrchů a propojených jeskyní. Zlákal ho zápach a zvuk kapající vody a on vystoupil úzkou chodbou, která se vinula vysoko do horského úbočí. Chodba se zvětšovala do malé jeskyně, jejíž většinu dna tvořila mělká tůňka vody napájená kapajícím stropem.

Lazar během dne mnohokrát vykukoval z ústí jeskyně s přimhouřenými očima očima, prohlížel si krajinu, která se třpytila slunečním světlem, a dokonce i skrz roucho cítil intenzivní horko vyzařující z vyprahlého kamenného údolí. Lazar přesunul své zásoby hlouběji do hory, úzkou chodbou a do netopýří jeskyně.

Soumrak. Lazar rozdělal v jeskyni nový oheň; jeho světlo osvětlovalo strop a tisíce netopýřů. Jak se jeskyně oteplovala a kouř z ohně stoupal ke stropu, strop jeskyně ožil. A stovky netopýřů padaly ze svých hřadů a kroužily kolem jeskyně. Stále více jich naplňovalo vzduch, až se jimi jeskyně zaplnila.

Lazar se zasmál. Vstal a natáhl ruce, zatímco ho pohltit vír křídel. Přistála mu na rouchu, přelezla ho a znovu vzlétla. Lazar si strhl kapuci a odhalil široký úsměv. Zastrčil si masku za provazový opasek, zatímco mu ve vlasech lezli netopýři. Lazar chodil v kruzích se zdviženými rukama pokrytými netopýři. A jeho smích se stupňoval ve smích, který se ozýval jeskyní. V tornádu mávajících křídel Lazar tančil po jeskyni, hystericky se smál a potácel se jako opilý Odino.

Před jeskyní a nad zlatem pokrytými kopci východní provincie Auvergne se odehrávalo úžasné, neviditelné a krátké drama - ze všech hor ve Francii právě ta Vycházející měsíc se zdál vrhat úsměv dolů jen na jednoho: navenek podivného

hora s ústy dokořán otevřenými hysterickým smíchem chrlila vlnící se mraky netopýrů, které se hemžily na její skalní stěně. Netopýři však brzy opustili koruny stromů a zmizeli; a kdysi ozvěnový smích hory se pomalu změnil ve smíšené kvílení smutku – v hrozné výkřiky bolesti a osamělosti – v dusivé muky a lapání po dechu vytí nepřetržitého nářku – a do strašlivě děsivých zvuků, tak hluboce znepokojivých – až donutily měsíc hledět dolů a plakat pro vyjící Horské ústa.

[Konec kapitoly 9]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~